

Дев'ять місяців носила  
Я тебе в своєму тілі,  
У стражданнях породила  
І зростила у знесиллі,

Ти це знай, дитя кохане,  
І не будеш дивувати,  
Що ніхто з жінок не стане  
Так любить, як рідна мати.

Батька змінять на дружину,  
Буде й для вдови заміна,  
Тільки матір в домовину  
Забере любов до сина.

Мисль її летить до нього,  
І для нього серце б'ється.  
Ради сина дорогого  
Все віддасть і не здригнеться.

З дня, як ти пішов із дому,  
Від турботи серце ниє:  
Леле! Хто ж твою утому,  
Голод, спрагу й біль розвіє?

Може, у боях поляже  
Син мій, зраний стрілою,-  
Ран його не перев'яже  
Рідна матір після бою.

Може, виклювали круки  
В тебе очі журні й тьмяні,  
І без владаря з розпуки  
Заіржав твій кінь-мерані?

Може, десь гніздо пташине  
Вже твоїм волоссям слане?  
Хай же матір птахом стане  
І, як птах, до тебе злине!

1875

Перекладач: Микола Бажан